

strerede Aviser, naar man hører ham tale, men jeg skal ikke følge ham deri, jeg lader ham ganske ene om dette mere Wittige, som synes at ligge saa særlig let for ham; det vil jeg ganske lade ham og hans Benner have det Held af, som de kunne. Jeg skal derfor heller ikke komme ind paa det, som det synes mig, noget søgte Forsøg paa at røre ved en afdød Politikers Rygte, som det ærede Medlem fandt det smagfuldt nok at komme ind paa. Det vil jeg lade ham og hans Benner om, det er Ting, der ligge under min Op-gave. Men derimod er jeg nødt til med et Par Ord at imødegaa det, som det ærede Medlem søgte at gjøre gjældende som virkelig sandt. Det ærede Medlem har nemlig sagt, at det er godtgjort, at der havde fundet lignende eller ganske samme Bedragerier Sted i Horsens før 1875. Jeg paastaar nu bestemt, at dette ikke er godtgjort, at det ærede Medlem ikke har anført et eneste Argument derfor. Alle de Argumenter, der er anført af Ministeren, har jeg imødegaaet (Nime-stad: Ja, imødegaaet, men ikke gjendrevet), jo, gjendrevet, jeg anser mig for at have gjendrevet de Argumenter, som min Modstander ikke med et Ord har kunnet svare paa. Det ærede Medlem har ikke med en Løddel svaret paa disse Argumenter, han har kun opstillet den Paastand, at det har været saaledes i mange Aar, og da jeg saa bad ham om Bevis derfor, saa fandt han det ikke alene rigtigt at fremkomme med Paastanden — det bliver nu hans Sag — men han gjorde sig det tillige saa nemt, at han stillede Alt op uden Bevis og forlangte Bevis af mig, men det skal jeg nu senere komme tilbage til. Det ærede Medlem skulde imidlertid være kommen med Bevis, men han er ikke kommen med et eneste Bevis, før der er intet, og det ærede Medlem har saaledes været nødt til at tie fuldstændig stille. Men nu har det ærede Medlem paastaet, at jeg har fremsat Paastand uden Bevis. Dertil siger jeg, at jeg har beviist hver eneste af mine Paastande ved Citater og Domme, og jeg kan ikke finde bedre Bevis; det ærede Medlem vil dog vist indrømme mig, at naar jeg har gjort opmærksom paa, at i de Domme, som Kommissionen har sældet, findes der ikke en eneste Dom for Ting, som ligger forud for 1875, og at Alt, hvad der ligger forud for 1875, enten ikke har været konstateret i Forhørene eller ikke er bleven paadømt, saa er det det bedste og eneste fuldgjældige Bevis for, at før 1875 har der ikke fundet noget Saadant Sted (Afbrudelse af Nime-stad). Eller er det det ærede Medlems Mening, at det er Bevis for, at Dommen er uretfærdig, er det hans Mening at sigte

Dommeren? Men med hvilken Ret kan det ærede Medlem træde op, naar han er ude af Stand til at føre et eneste Bevis for sine fuldstændig ud af Luften grebne Paastande og sige, at jeg har stillet Ting op uden Bevis? Jeg forlanger klare og tydelige Beviser for, ikke at der har fundet Misligheder og Ulovligheder Sted, men for, at det samme System af Bedragerier og Tyverier har eksisteret i Horsens før 1875, og jeg forlanger det godtgjort med Andet end løse Paastande af en eller anden Forhørsdommer. (Afbrudelse af Nimestad). Jeg skal nævne det ærede Medlem, hvad han skal citere, han skal citere Domme og konstaterede Forhør, og naar han ikke kan det, skal han erkjende, at han har fremsat Paastand uden Bevis, og saa skal han for Fremtiden, forekommer det mig, afholde sig fra at sigte mig for ikke at anføre Beviser, naar jeg for hver Paastand, jeg har fremsat, har fremsført uimodsigelige Beviser, Domme og konstaterede Forhør. Nei, de Herrer maa undskyldte, den Tid er forbi, da det ærede Medlem og hans Meningsfæller kunne staa op her og sigte Modstandere for, hvad de kunne finde paa. Naar Sagen er saa slet, at der Intet er at anføre for den, maa man lade den ligge. Det ærede Medlem skal ikke tro, at det skal lykkes ham eller Noget i denne Sag at faae en slet Sag forsvaret bedre ved at sigte sine Modstandere for Noget uden at føre Bevis derfor eller at lægge Modstandere Noget i Munden, som de aldrig have sagt, og anføre Noget, som de i næste Dieblit maa gaa fra. Jeg venter nu, at det ærede Medlem vil fremsføre bestemte Beviser for sine Paastande eller beviser, at det, jeg har fremsført, er fremsført uden Beviser, jeg finder mig nemlig ikke i at blive sigtet for Noget, som der ikke gives Skygge af Bevis for (Nimestad: Na!) Ja men det ærede Medlem bliver nødt til at finde sig i, hvad jeg har sagt. Saa siger det ærede Medlem, at jeg har sagt, at det var Landen fra 1870, der var Grunden til disse Bedragerier, og saa erklærede han, at der i 1870 skete to Ting, den ene var, at Ministeriet Frijs gif af, og den anden, at det forenede Venstre blev dannet. Jeg antager nu, at dette Sidste skulde være en elstverdig Wittighed af det ærede Medlem, men jeg tror ikke, at der var rigtig god Grund til den. Thi, jaagde det ærede Medlem, det, at det forenede Venstre blev dannet, var ganske vist Grunden til al den Splid og Fortræd, som der har været i Landet siden, og det ærede Medlem vil nu dog vistnok indrømme mig, at Splid var der ikke i Horsens. Der var god Enighed fra øverst til nederst om at overtræde Loven, der er blevet stjaalet og